

Dave Grohl

POVESTITORUL

Istorisiri din viață și muzică

Traducere din engleză de

Florin Tudose

**VICTORIA
BOOKS**

CUPRINS

INTRODUCERE. DĂ MAI TARE9

PARTEA ÎNTÂI. PREGĂTIREA SCENEI

ADN-UL NU MINTE15
SANDI ȘI INIMA RĂNITĂ29
CICATRICILE SUNT INTERIOARE40
TRACEY E PUNK ROCK57
ȘEDINȚĂ DE SPIRITISM
CU JOHN BONHAM69

PARTEA A DOUA. MATURIZAREA

AI FACE BINE SĂ FII BUN81
SIGUR, VREAU SĂ FIU CÂINELE TĂU! 105
FIECARE ZI E O COALĂ ALBĂ 123
E PENTRU TOTDEAUNA 140
ERAM ÎNCONJURAȚI, FĂRĂ NICIO
CALE DE SCĂPARE 154
DIVIZIUNEA 167

PARTEA A TREIA. MOMENTUL

S-A DUS 187
CUCERITORUL 197
DULCE VIRGINIE 213
ASTA MI-AM DORIT 235

PARTEA A PATRA. VITEZĂ DE CROAZIERĂ	
TRECEREA PODULUI LA WASHINGTON	251
AUSTRALIA SUB INFLUENȚA BĂUTURILOR ALCOOLICE	263
VIAȚA PE REPEDE ÎNAINTE	283
SWING CU AC/DC.....	299
INSPIRAT ÎNCĂ O DATĂ	311

PARTEA A CINCEA. VIAȚĂ	
POVEȘTI DE NOAPTE BUNĂ CU JOAN JETT.....	327
DANSUL TATĂ-FIICĂ	338
ÎNȚELEPCIUNEA LUI VIOLET	355

CONCLUZIE. ÎNCĂ UN PAS PE TRECEREA DE PIETONI	365
--	-----

MULȚUMIRI.....	379
----------------	-----

PARTEA ÎNTÂI
PREGĂTIREA SCENEI

ADN-UL NU MINTE

„Tati, vreau să învăț să cânt la tobe.”

Am știut că asta se va întâmpla.

Iat-o pe Harper, fiica mea de opt ani, cu ochii mari și căprui ca ai lui Cindy Lou Who din *How the Grinch Stole Christmas* ațintiți asupra mea, ținând în mâini, emoționată, un set de bețe folosite de-ale mele. Copilul meu mijlociu, eu în miniatură, fiica mea care-mi seamănă cel mai bine fizic dintre copiii mei. Am știut dintotdeauna că într-o bună zi va deveni interesată de muzică, dar... tobe? O poziție scenică mai neinteresantă nici că putea găsi!

— Tobe? am răspuns, cu sprâncenele ridicate.

— Daaa! a chițăit ea, toată numai un rânjet.

Am făcut o pauză de gândire, apoi, simțind un balon de emoții ridicându-mi-se în gât, am întrebat:

— Okay... și vrei să te învăț eu?

— Îhî, a răspuns ea, dansând de pe un picior pe celălalt în tenișii ei Vans în carouri, declanșându-mi instantaneu un val de mândrie paternă și un zâmbet mare cât toată figura.

Ne-am îmbrățișat și am pornit de mână către etaj, în biroul meu, unde era setul meu vechi de tobe. Un mic moment lacrimogen tip felicitare Hallmark, genul de reclamă superemoțională cum sunt gândite cele din pauza Super Bowl (care-i lasă în lacrimi cu fripturile în

dinți până și pe cei mai înrăiți fani ai curselor de camioane), o amintire pe care o voi prețui pentru tot restul vieții mele.

Când am ajuns în birou, am realizat că eu nu am luat niciodată în mod formal lecții, așa încât habar nu aveam cum aș fi putut învăța pe altcineva să cânte la tobe. Singura chestie cât de cât apropiată de o lecție structurată de muzică au fost cele câteva ore cu un baterist de jazz extraordinar, pe nume Lenny Robinson, pe care obișnuiam să-l văd cântând în fiecare după-amiază de duminică la One Step Down, un club de jazz din Washington, DC. Un club mic, cu vechime, aflat pe bulevardul Pennsylvania, imediat după Georgetown, One Step Down nu era doar un loc în care să vezi trupe recunoscute aflate în turneu, ci și gazda unui atelier de jazz, ce avea loc în weekend, când trupa casei (condusă de Lawrence Wheatley, o legendă a jazzului din DC) interpreta câteva seturi în încăperea întunecată și aglomerată, după care tineri muzicieni din public erau invitați pe scenă ca să improvizeze împreună cu trupa. În adolescență, în anii '80, atelierelor acelea erau ritual de duminică pentru mama și pentru mine. Ne așezam la o măsuță, comandam băuturi și aperitive și-i urmăream

pe maeștrii aceia ai muzicii cântând cu orele, amețiți de splendida libertate de improvizație a jazzului tradițional. Nu știai niciodată ce vei descoperi între pereții ăia de cărămidă, în fumul gros, unde singurul sunet era cel al muzicii de pe scenă (vorbitul era strict interzis). Aveam cincisprezece ani atunci și cu toate că eram complet absorbit de o obsesie punk rock agonică, ascultând doar cea mai rapidă și zgomotoasă muzică la care aveam acces, cumva m-am conectat cu elementele emoționale ale jazzului. Spre deosebire de convenția popului modern (de care mă feream pe atunci, întocmai precum copilul din *The Omen* în scena din biserică), în țesătura haotică a compozițiilor jazz existau o frumusețe și un dinamism pe care le-am apreciat. Uneori structurate, alteori nu. Iar cel mai mult îmi plăcea cum cânta la tobe Lenny Robinson. Era ceva ce nu văzusem niciodată la un concert punk rock. O exprimare furtunoasă, dar cu o precizie delicată; la el totul părea foarte simplu (acum știu că nu este). A fost momentul unui soi de iluminare muzicală pentru mine. Eu învățasem de unul singur, după ureche, exersând pe pernele murdare din dormitorul meu, fără să-mi spună cineva vreodată ce era „bine” și ce era „greșit”, așa încât băteam în tobe sălbatic, cu inconsistențe și apucături feroce. **ERAM ANIMAL, CEL DIN MUPPETS, CU ALTE BEȚE.** Lenny era, evident, întrucâtva școlit, iar eu eram uluit de sentimentul și controlul pe care le exprima. „Profesorii” mei în momentul acela erau discurile mele cu punk rock: plăci de vinil gălăgios, rapid și disonant, cu tobari pe care cei mai mulți dintre noi nu i-am numi tocmai *tradiționali*, dar de o genialitate brută indubitabilă, eroii necunoscuți ai scenei punk rock underground, cărora le voi datora mereu enorm. Toboșari precum Ivor Hanson, Earl Hudson, Jeff Nelson, Bill Stevenson, Reed Mullin, D.H. Peligro, John Wright... (lista e nemaipomenit de lungă). Ecouri din muzica lor se pot auzi până astăzi în muzica mea, amprenta lor de neșters fiind evidentă în melodii precum „Song for the Dead”, de la Queens of the Stone Age, „Monkey Wrench”,

de la Foo Fighters, ba chiar și în „Smells Like Teen Spirit”, piesa Nirvanei (ca să pomenesc doar câteva). Toți acești muzicieni se aflau, aparent, în lumi paralele cu scena lui Lenny, dar împărtășeau cu el același sentiment de haos structurat, haos frumos, pe care adoram să-l trăiesc pe pielea mea în fiecare duminică la One Step Down. Asta îmi doream să ajung și eu să fac.

Într-o după-amiază umedă de vară, eu și mama am decis să sărbătorim ziua ei de naștere printr-un nou atelier săptămânal la clubul de jazz. Devenise rapid „chestia” noastră, despre care păstrez amintiri dragi până azi. Niciunul dintre prietenii mei nu petrecea timp cu părinții, cu atât mai puțin într-un club de jazz din centrul DC, iar asta mă făcea să cred că ea era intrinsec o persoană cool, iar ieșirile noastre erau doar o altă cale de a face relația noastră și mai puternică. În miezul generației X, una a divorțurilor și disfuncționalităților, noi chiar eram prieteni. Încă suntem! În ziua cu pricina, după câteva porții de cartofi prăjiți și câteva reprize de muzică interpretată de cvartetul Lawrence Wheatley, mama s-a întors spre mine și mi-a spus: „David, ai vrea să mergi și tu pe scenă, așa, ca un cadou pentru mine?”. Nu mai știu precis care a fost prima mea reacție, dar sunt sigur că ceva de tipul „ȚI-AI PIERDUT MINȚILE SAU CE?”. Eu cântam la baterie (perne) de câțiva ani doar, după ce am învățat de pe discuri vechi și zgâriate cu punk rock din colecția mea, nu eram nici pe DEPARTE pregătit să fac un pas în față și să cânt JAZZ cu șmecherii ăia. O solicitare inimaginabil de fantezistă. Îmi cerea să mă arunc în cușca leilor. Un dezastru iminent. Dar... era solicitarea mamei mele, care fusese într-atât de cool încât să mă aducă acolo. Deci...

Am acceptat, nu fără ezitări, m-am ridicat încet de la măsuța noastră și mi-am făcut loc prin încăperea plină de entuziaști ai jazzului spre lista de înscriere pătată de cafea de lângă scenă. Lista avea două coloane: „Nume” și „Instrument”. Am trecut cu privirea razant peste restul numelor de muzicieni aparent împliniți care se regăseau

pe listă și, cu creionul tremurându-mi în mână, am scrijelit „David Grohl – tobe”. Simțeam că-mi semnez singur condamnarea la moarte. Amețit, m-am grăbit să mă întorc la masă, simțind toate privirile ațintite asupra mea. M-am așezat și am început instantaneu să transpir prin blugii mei rupți și tricoul punk rock. Ce făcusem? Ce-ar fi putut să iasă din asta?! Minutele păreau ore în timp ce pe scenă au urcat muzicieni grozavi, chemați la apel să întrețină încăperea și urechile experimentate ce se aflau în ea. Fiecare dintre cei care au cântat ar fi putut sta lejer alături de veteranii jazz de pe scenă. Mă simțeam tot mai descurajat cu fiecare clipă. Stomacul îmi era strâns ca un ciorchine, palmele asudate, inima gata să-mi spargă pieptul, în timp ce încercam să urmăresc ritmurile încâlcite ale trupei, întrebându-mă cum Dumnezeu aș fi putut să țin pasul cu niște instrumentiști incredibili ce onorau în fiecare săptămână scena cu prezența lor. *Te rog, să nu fi următorul*, îmi spuneam, *te rog, Doamne...*

În următoarea clipă, din difuzoarele de sală bubuie vocea profundă, baritonală și tărăgănată a lui Lawrence Wheatley, rostind nesuferitele cuvinte care-mi răsună și azi în urechi: „Doamnelor și domnilor, vă rog să-l întâmpinați... la baterie... pe David Grohl”.

Am încercat, timid, să mă ridic în picioare pentru cele câteva aplauze, risipite și acestea rapid după ce oamenii au înțeles că nu eram vreo legendă experimentată a jazzului, ci doar un derbedeu slăbănog de la marginea orașului, cu o freză caraghioasă, teniși Converse Chucks murdari și un tricou pe care scria KILLING JOKE. Am înaintat spre scenă, sub privirile oripilate ale membrilor trupei, care se uitau la mine ca la doamna cu coasa. Am pășit pe scenă, marele Lenny Robinson mi-a înmănat bețele sale când mă așezam timorat pe tronul său și, pentru prima oară în viața mea, am văzut încăperea din perspectiva lui. Lipsit de adăpostul și siguranța mesei pline cu gustări a mamei, m-am trezit la propriu în centrul atenției, înghețat sub luminile reflectoarelor și

privirile tuturor persoanelor din public, care parcă-mi spuneau „bine, băiete, hai... arată-ne ce poți”. S-a auzit rapid numărătoarea și trupa a început de îndată să cânte ceva ce eu nu mai cântasem niciodată (adică orice piesă jazz scrisă vreodată); m-am străduit din răsuferință să țin ritmul fără să cad leșinat în propria-mi vomă. Niciun solo, nicio aroganță, ține naibii ritmul ăla și nu buși complet situația. Din fericire, a trecut foarte repede (minus vomă) și fără incidente. Spre deosebire de cei mai mulți muzicieni care urcaseră pe scenă în ziua aia, piesa la care am participat eu a fost surprinzător de scurtă (nu în mod neintenționat, desigur). Imaginați-vă una ca asta! Bucuros că se isprăvise, am plecat de pe scenă cu ușurarea pe care o simți după o obturație de canal la dentist. M-am întors și am mulțumit trupei, cu gura uscată și un zâmbet nervos, adăugând chiar și o plecăciune bizară. Dacă mi-ar fi știut intențiile, probabil că artiștii ar fi înțeles un asemenea act disperat și caraghios. Fără să știe, prin toată mărinimia inimilor lor, îmi acordaseră șansa să-i fac mamei mele un cadou de ziua ei, unul pe care avea să-l țină minte pentru tot restul vieții (spre consternarea a aproximativ șaptezeci și cinci de clienți plătitori), ceea ce pentru mine însemna mai mult decât orice ovații la care aș fi putut visa. Umil, am mers înapoi la măsuța noastră plină cu aperitive, rușinându-mă la gândul că mai aveam un drum foarte, foarte lung de parcurs până să mă pot considera un toboșar adevărat.

După-amiaza aia decisivă a aprins o flacără în mine. Inspirat de eșecul meu, am decis că trebuia să învăț să cânt la tobe de la cineva care chiar știa ce face, în loc să continui cu încăpățănare să încerc să deslușesc totul singur în dormitorul meu. În mintea mea, o singură persoană m-ar fi putut ajuta: marele Lenny Robinson.

Câteva duminici mai târziu, reveneam împreună cu mama la One Step Down și, adunându-mi cât de cât curajul naiv, îl abordam pe Lenny în momentul în care acesta se îndrepta spre toaletă.

— Ăăă... mă iertați, domnule. Dumneavoastră acordați și lecții? l-am întrebat eu, mormăind în cel mai pur stil *Brady Bunch* de care eram capabil.

— Sigur, omule. Treizeci de dolari pe oră, a răspuns el.

Treizeci de dolari pe oră, m-am gândit. Păi asta înseamnă șase peluze de tuns în căldura sufocantă din Virginia! Banii câștigați într-un weekend de muncă la Skakey's Pizza! O optime de uncie de iarbă mai puțin de fumat într-o săptămână. DE ACORD. Am schimbat numerele de telefon și am stabilit o dată de întâlnire. Eram de-acum pe cale să devin noul Gene Krupa! Cel puțin așa speram...

Casa noastră de o sută douăzeci de metri pătrați din Springfield nu avea nici pe departe loc pentru un set complet de percuție (de unde și improvizația cu perne din dormitorul meu), dar pentru această ocazie specială am adus setul ieftin din cinci piese Tama din spațiul de repetiții al trupei mele, Dain Bramage, nici pe departe comparabil cu calibrul echipamentului folosit de Lenny. Am așezat tobele aiurea în fața combinei muzicale din sufragerie și le-am lustruit cu niște soluție de curățat geamurile găsită sub chiuveta din bucătărie, așteptând emoționat sosirea lui, sperând ca toți vecinii să audă interpretarea lui magistrală... și să creadă că eram eu!

— A venit! A venit! am exclamat de parcă tocmai îl văzusem pe Moș Crăciun intrând pe aleea noastră. Exuberant până la culme, l-am întâmpinat la ușă și l-am invitat în mica noastră sufragerie, unde așteptau tobele strălucitoare, încă duhbind de la soluția de curățat geamurile ce nu se uscaseră cu totul. S-a așezat pe scăunel, a inspectat instrumentul și s-a pus pe executat aceleași rafale imposibile pe care-l văzusem executându-le în atâtea duminici la clubul de jazz, un amestec de mâini și bețe mișcate rapid, eliberând percuții sacadate, perfect sincronizate. Priveam cu gura căscată și nu-mi venea să cred că asta se întâmpla pe aceeași bucată de covor unde-mi petrecusem zilele visând ca la un moment dat să devin un toboșar de talie mondială. În sfârșit, se

întâmpla. Era destinul meu. Aveam să devin următorul Lenny Robinson, iar șarjele sale de percuție aveau să fie ale mele.

— Okay, a spus el când și-a terminat numărul. Hai să vedem ce știi să faci.

Mi-am adunat tot curajul de care eram în stare și m-am lansat într-un montaj al celor mai iscusite serii și trucuri pe care le știam, furate de la eroii mei punk rock, lovind și izbînd în setul de tobe ieftine ca un copil hiperactiv în plină criză, într-o explozie de glorioasă sălbăticiie lipsită de ritm. Lenny a urmărit cu atenție, privirea lui severă înțelegând rapid de cîtă muncă era de fapt nevoie în cazul meu. După cîteva minute cacofonice de solo dezastruos, m-a oprit și mi-a spus:

— Okay... în primul rînd... ții bețele invers.

Prima lecție. Rușinat, le-am întors imediat cum trebuia, cerându-mi iertare pentru o asemenea greșeală de începător. Ținusem dintotdeauna bețele invers, considerând că partea mai groasă ar fi produs un sunet mai puternic în contact cu toba, ceea ce se dovedise a fi eficient în trupa mea de bubuială neanderthaliană. Nici nu-mi trecuse prin cap că asta era, de fapt, antiteza percuției de jazz. Prostuțul de mine. Apoi mi-a arătat o prindere tradițională, așezându-mi bățul din mîna stîngă între degetul mare și cel mijlociu, așa cum făceau marii bateriști de dinaintea lui și, cu siguranță, de dinaintea mea. Această ajustare simplă a șters complet tot ce credeam eu că știam despre percuție pînă atunci, lăsându-mă lat în spatele tobelor, de parcă m-aș fi trezit după un deceniu de comă și trebuia să învăț din nou să merg. Chinuindu-mă să țin bățul în acest nou fel imposibil, el a început să-mi arate serii simple, dintr-o singură aplicare pe o suprafață de exerciții. Dreapta-stînga-dreapta-stînga. Loviri ușoare în tobă, iar și iar, pentru găsirea unui echilibru consistent. Dreapta-stînga-dreapta-stînga. Din nou. Dreapta-stînga-dreapta-stînga. Nici nu mi-am dat seama cînd s-a terminat lecția noastră, dar am înțeles

pe loc că, la treizeci de dolari ora, ar fi fost probabil mai ieftin să fac facultatea la Johns Hopkins și să devin neurochirurg, decât să învăț să cânt la tobe precum Lenny Robinson. I-am dat banii, i-am mulțumit pentru timpul acordat și aia a fost tot. Singura mea lecție de percuție.

— Okay... ăă... deci, asta e toba mare. Trebuie să ții piciorul aici, i-am spus lui Harper, iar ea și-a așezat tenișii micuți pe pedala tobei bas. Țasta e fuscinelul; acolo ții celălalt picior.

Și-a găsit poziția în scaun, cu bețele pregătite, gata să lovească. Neștiind ce naiba fac, de fapt, am sărit peste aiurelile derutante dreapta-stânga-dreapta-stânga pe care mi le servise Lenny Robinson (cu tot respectul, Lenny) și am trecut direct la construcția unui ritm.

— Ăă... okay... uite un tipar simplu toba mare-toba mică...

După câteva încercări lipsite de succes, am oprit-o și i-am spus „stai puțin, vin imediat” și am ieșit din cameră. Știam de ce avea nevoie. Nu de mine. De *Back in Black*, de la AC/DC.

Am dat drumul piesei care dă titlul albumului și i-am spus să asculte.

— Auzi? am întrebat-o. Aia e toba mare. Țasta e fuscinelul. Iar cealaltă e toba mică.

A ascultat cu atenție și apoi a început să cânte. Avea o sincronizare nemaipomenit de solidă, ceea ce, așa cum știe orice baterist, e jumătate din toată povestea. Sincronizarea ei era naturală, intrinsecă, iar odată găsită coordonarea mișcărilor, a început să cânte cu nespus de multă emoție. Am sărit în sus de bucurie, cu inima plină de mândrie, dând din cap și cântând odată cu versurile în timp ce Harper interpreta la baterie. Apoi am observat ceva curios: postura ei. Spatele lat arcuit puțin în față, brațele osoase și coatele colțuroase ieșite puțin în afară, bărbia ridicată deasupra cinelului... o vedeam cu ochiul liber. **ERA IMAGINEA MEA ÎN OGLINDĂ CÂNTÂND LA BATERIE LA VÂRSTA EI.** Am simțit deopotrivă că mă deplasez înapoi în timp și că are loc o experiență

extracorporală. Mai mult, aici era un eu în miniatură, geamăna mea zâmbăreată învățând să cânte la tobe exact așa cum învățasem și eu cu treizeci și cinci de ani mai înainte: ascultând muzică cu părintele său. Nu pot spune că am fost neapărat surprins. Așa cum am spus deja, am știut mereu că asta se va întâmpla.

Așa cum am spus în prefața cărții mamei mele, *From Cradle to Stage*, cred că aceste impulsuri muzicale nu sunt atât un mister, cât mai degrabă ceva predeterminat, ceva ascuns în profunzimea secvențelor ADN, așteptând să iasă la suprafață.

Scriam atunci: „ADN-ul e ceva miraculos. Fiecare dintre noi poartă undeva în profunzimea chimiei sale trăsăturile unor oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată. Nu sunt om de știință. Dar cred că abilitățile mele muzicale sunt o dovadă în acest sens. Nu e nicio intervenție divină la mijloc. E doar carne și sânge. E ceva ce vine din interior. În ziua în care am luat chitara în mână și am cântat după ureche «Smoke on the Water», de la Deep Purple, am știut că nu-mi trebuie decât acel ADN și cât mai multă răbdare (ceva ce mama mea a avut din plin, după cum se vede). Aceste urechi, această inimă și această minte sunt născute din cineva. Cineva care iubește la fel de mult muzica și cântecul. Am fost binecuvântat cu o simfonie genetică, gata să răbufnească. A fost nevoie doar de o scânteie.”

În cazul lui Harper, „scânteia” s-a produs cu doar o zi înainte, la clubul de noapte Roxy, de pe Sunset Boulevard, în timp ce o urmărea pe sora ei mai mare, Violet, cântând în primul ei concert, la înaintata vârstă de unsprezece ani.

Da, și în cazul ei am știut că asta se va întâmpla.

Violet a fost un copil extraordinar de verbal. La vârsta de trei ani vorbea deja cu claritatea și vocabularul unui copil mult mai mare, uimind uneori personalul restaurantelor, când, de pildă, instalată în scaunul special pentru copii, enunța impecabil lucruri precum „Mă iertați, domnule? Ați putea, vă rog, să-mi mai aduceți niște unt pentru pâinea mea?”. (M-am stricat de râs de

fiecare dată, văzându-i pe oameni făcând ochii mari, ca și cum am fi fost un număr bizar de ventrilocie.) Odată, când a avut niște toane la ora cinei acasă, am încercat să o calmez zicându-i: „Uite, e în regulă, oricine se enervează câteodată. Chiar și eu mă enervez uneori!”, la care ea a răspuns: „Nu sunt nervosă! Sunt doar FRUSTRATĂ!” (Eu nu știu *nici azi* care e diferența dintre cele două, dar Violet știa.) În cele din urmă, am realizat că ea are o memorie auriculară foarte puternică și un simț avansat al recunoașterii tiparelor, care i-au permis să imite sau să repete lucruri absolut perfect după ureche. Asta a dus în scurt timp la imitarea accentelor la comandă, Violet fiind capabilă să reproducă perfect vorbirea unui nativ din Irlanda, din Scoția, Anglia sau Italia și așa mai departe, înainte să fi scăpat măcar de scaunul special pentru copii din mașină.

Nu a trecut mult până ce a început să-și regleze urechea față de game și tonuri. Am început să o aud, de pe locul ei de pe bancheta din spate, cum căuta să reproducă nuanțele vocilor muzicienilor ei preferați. Armoniile celor de la Beatles, vibratoul lui Freddie Mercury, însufletirea lui Amy Winehouse (poate cea mai memorabilă, pentru că puține lucruri se pot compara cu a-ți auzi fiica de cinci ani, îmbrăcată în pijamale *Yo Gabba Gabba!*, cum interpretează „Rehab” cuvânt cu cuvânt). Era evident că are darul. Era doar o chestiune de timp până să găsească scânteia.

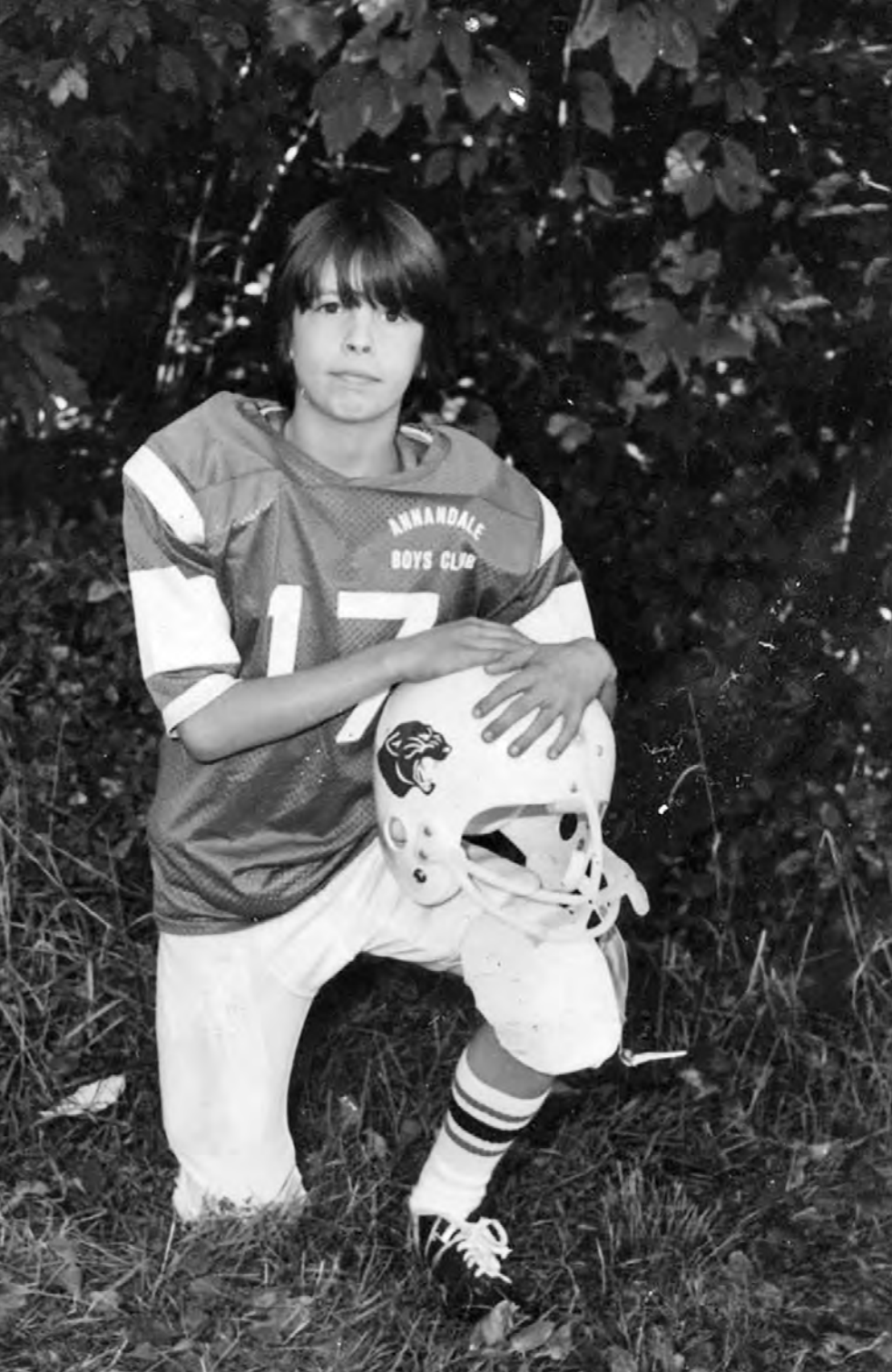
Scânteia a devenit în cele din urmă un foc dezlănțuit, iar muzica a devenit busola sa existențială, până ce și-a făcut formație rock cu colegii de clasă. Apoi, cu fiecare concert a devenit tot mai puternică și mai încrezătoare, cu o ureche vorace și minunat de diversă în privința muzicii, iubind să cânte pe muzica oricui, de la Aretha Franklin la Ramones, evoluând tot mai mult pe drumul descoperirii și inspirației. Simfonia ei genetică s-a manifestat în toată frumusețea-i, iar nouă nu ne-a rămas decât să ne așezăm cuminți și să ascultăm. În definitiv, e ceva ce vine din interior.

În ziua concertului lui Violet de la Roxy, pe Sunset Boulevard, primul concert „oficial” al trupei sale, am urmărit din public, împreună cu familia, setul ei de cântece. „Don’t Stop Believin’”, de la Journey, „Hit Me with Your Best Shot”, de Pat Benatar, și „Sweet Child O’ Mine”, piesa celor de la Guns N’ Roses, au fost preferatele mele, deși nu am urmărit cu toată atenția, întrucât trebuia să înțeleg ce se întâmplă. În stânga mea, ochii lui Harper străluceau, plini de visele de a deveni într-o zi muzician; în dreapta mea, mama urmărea cu mândrie cum încă o generație din familia ei își deschide sufletul în fața unei încăperi pline de fețe necunoscute. A fost o experiență profundă, rezumată perfect de mama mea, care a doua zi mi-a trimis următorul mesaj: „Acum știi și TU ce înseamnă să asिști emoționat din public în timp ce copilul TĂU urcă pentru prima oară pe scenă, cu o freză caraghioasă, blugi și tricou, ca să-și urmeze pasiunea vieții sale”. Avea dreptate. **NICIO INTERVENȚIE DIVINĂ LA MIJLOC. DOAR CARNE ȘI SÂNGE.**

De atunci, am cântat împreună cu ambii copii în fața a mii de oameni din toată lumea și am simțit de fiecare dată din plin un sentiment asemănător cu mândria pe care a simțit-o mama mea în după-amiaza aceea ploioasă de vară la One Step Down, acum mulți, mulți ani. Să fiu martorul pasiunii și curajului copiilor mei când fac acest salt este cel mai mare dar al vieții mele și nu pot decât să sper că într-o bună zi copiii *lor* vor simți întrucâtva aceeași bucurie, precum și ecoul acestor cuvinte care încheie textul scris cu ani în urmă pentru cartea mamei mele:

„Dar, dincolo de orice informație biologică, există iubirea. Ceva ce sfidează toată știința și toată rațiunea. Ceva ce am avut norocul să primesc din plin. E, poate, factorul determinant suprem în viața oricui. E, cu siguranță, principala muză a unui artist. Și nicio iubire nu e mai mare decât iubirea de mamă. E cel mai frumos cântec al vieții. Fiecare persoană îi este datoare femeii care i-a dat viață. Fără ele, n-ar mai fi nicio muzică.”

SANDI ȘI INIMA
RĂNITĂ

Numele ei era Sandi.

A fost prima mea suferință în dragoste.

Era 1982 și, ca orice adolescent deșirat de treisprezece ani gata să înceapă clasa a șaptea, eram și eu copleșit de entuziasmul și emoția întâlnirii fețelor noi și necunoscute de la Holmes Intermediate School. Până atunci, viața mea se desfășurase în micul și demodatul cartier North Springfield, înconjurat de aceiași copii cu care crescusem încă de la grădiniță, într-o suburbie labirintică, formată din dealuri și fundături înghesuite. Situat la doar douăzeci de kilometri la sud de Washington, DC, North Springfield a fost, până spre sfârșitul anilor 1950, începutul anilor 1960, o simplă intersecție rurală, fiind ulterior subdivizată și extinsă prin străduțe șerpuite aliniate de-o parte și de cealaltă cu case identice. Visul american. În zona în care am copilărit eu, existau doar trei tipuri de case: modelul economic, cu un singur nivel; modelul *Brady Bunch*, cu un etaj; și modelul supersmecher, cuib de petreceri cu două niveluri (toate sub 158 de metri pătrați), înfipite pe loturi minuscule, curte lângă curte. Ia ghiciți în ce model am locuit eu. Da, clasa economic, *baby*. Cu trei dormitoare și o baie, casa oferea suficient spațiu în care o mamă cu un amărât de salariu de profesor la Fairfax Country Public School să poată crește doi copii. Nu am